

Kildestoff til *Arbeidshefte for tjenestemøtet*

5.–11. JULI

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 11–12

«Hvordan Jehova ønsker å bli tilbedt»

it-2 852 avsn. 6

Sjel

Om å tjene av hele sin sjel. Som allerede vist betyr «sjel» først og fremst en person, hele personen. Men visse skriftsteder formaner Guds tilbedere til å søke, elske og tjene ham av 'hele sitt hjerte og hele sin sjel' (5Mo 4:29; 11:13, 18), og i 5. Mosebok 6:5 står det: «Du skal elske Jehova din Gud av hele ditt hjerte og hele din sjel og hele din virkekraft.» Jesus sa at man må tjene med hele sin sjel og styrke og dessuten med 'hele sitt sinn'. (Mr 12:30; Lu 10:27) Spørsmålet er hvorfor disse andre sidene ved personligheten er nevnt sammen med sjelen når sjelen omfatter det hele. Det kan kanskje forklares ved hjelp av et eksempel: Et menneske kan selge seg selv (sin sjel) til en annen og derved bli vedkommendes slave og eiendom. Men han tjener kanskje ikke sin herre helhjertet, slik at han er fullt motivert til å behage ham og virkelig ønsker å gjøre det, og han bruker derfor kanskje ikke sin fulle styrke eller hele sin mentale kapasitet til å fremme sin herres interesser. (Jf. Ef 6:5; Kol 3:22.) De andre sidene ved personligheten blir derfor åpenbart nevnt for å henlede vår oppmerksomhet på dem, slik at vi ikke unnlater å huske på dem og ta dem i betraktning i vår tjeneste for Gud, vår eier, og for hans Sønn, som med sitt liv betalte den løsesum vi ble kjøpt for. Det å tjene Gud med 'hele sin sjel' vil si at hele personen er engasjert, og at ingen kroppsdel, funksjon, evne eller

lengsel er unntatt. – Jf. Mt 5:28–30; Lu 21:34–36; Ef 6:6–9; Flp 3:19; Kol 3:23, 24.

it-1 70 avsn. 10

Alter

Israelittene fikk beskjed om å rive ned alle hedenske altere og ødelegge de hellige støtter og pæler som vanligvis var reist ved siden av dem. (2Mo 34:13; 5Mo 7:5, 6; 12:1–3) De skulle ikke lage etterligninger av disse, og de skulle ikke frambære sine barn som brennofre, slik som kanaaneerne gjorde. (5Mo 12:30, 31; 16:21) De skulle heller ikke ha mange altere, men bare ett alter for tilbedelsen av den sanne Gud, og det skulle stå på det stedet Jehova utvalgte. (5Mo 12:2–6, 13, 14, 27; sml. dette med Babylon, hvor det bare for gudinnen Ishtar fantes 180 altere.) Når de hadde gått over Jordan, skulle de bygge et alter av utilhogde steiner (5Mo 27:4–8), og Josva bygde et slikt alter på Ebal-fjellet. (Jos 8:30–32) Etter at landet var inntatt og delt mellom stammene, bygde Rubens stamme og Gads stamme og halve Manasse stamme et lett synlig alter ved Jordan. Dette førte til at de fikk midlertidige vanskeligheter med de øvrige stammene, inntil det ble fastslått at alteret ikke var et tegn på frafall, men bare skulle tjene som en påminnelse om å vise trofasthet mot Jehova, den sanne Gud. – Jos 22:10–34.

Åndelige perler

it-1 700

Garisim-fjellet

Som Moses hadde befalt, kom Israels stammer under Josvas ledelse sammen ved Garisim-fjellet og Ebal-fjellet like etter at de hadde inntatt Ai. Her hørte de på da det ble opplest hvilke velsignelser de skulle få hvis

de adlød Jehova, og hvilke forbannelser som skulle ramme dem hvis de var ulydige mot ham. Stammene Simeon, Levi, Juda, Jissakar, Josef og Benjamin stod foran Garisim-fjellet. Levittene og paktens ark befant seg nede i dalen, og de seks øvrige stammene stod foran Ebal-fjellet. (5Mo 11:29, 30; 27:11–13; Jos 8:28–30) De stammene som stod foran Garisim-fjellet, svarte tydeligvis når velsignelsene ble lest opp i retning av dem, mens de andre stammene svarte når forbannelsene ble lest opp i retning av Ebal-fjellet. Noen har ment at velsignelsene ble lest i retning av Garisim-fjellet fordi det er vakrere og mer fruktbart enn det steinete og stort sett golde Ebal-fjellet, men Bibelen sier ikke noe om dette. Loven ble lest høyt «foran hele Israels menighet, med kvinnene og de små barna og de fastboende utlendingene som vandret midt iblant dem». (Jos 8:35) Denne veldige folkemengden kunne høre ordene enten de stod foran det ene eller det andre fjellet. Dette skyldtes sannsynligvis, iallfall delvis, den utmerkede akustikken i området. – Se EBAL-FJELLET.

12.–18. JULI

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 13–15

«Hvordan Moseloven viser at Jehova har omtanke for de fattige»

it-2 1075 avsn. 4

Tiende

Det ser som nevnt ut til at det var enda en tiende, en sekundær tiende, som hvert år ble satt til side. Den tjente ikke direkte til underhold for det levittiske presteskap, selv om levittene fikk del i den, men den ble vanligvis brukt til glede for de enkelte israelitiske familiene når man kom sammen ved

de nasjonale høytidene. Når veien til Jerusalem var for lang til at det var praktisk å ta med denne tienden, ble den omsatt i penger, og disse ble så brukt til underhold av husstanden og til glede for den under den hellige sammenkomsten i byen. (5Mo 12:4–7, 11, 17, 18; 14:22–27) Ved slutten av det tredje og det sjette året i den sju år lange sabbatssyklusen ble denne tienden satt til side til levittene, de fastboende utlendingene, enkene og de farløse guttene i lokalsamfunnet i stedet for å bli brukt til dekning av utgifter ved de nasjonale høytidene. – 5Mo 14:28, 29; 26:12.

it-2 715

Sabbatsår

Sabbatsåret ble kalt «ettergivelsesåret [*sje-nāth hasjsjemittāh*]». (5Mo 15:9; 31:10) I dette året hadde landet fullstendig hvile, i og med at det lå brakk. (2Mo 23:11) Det skulle også være et år med hvile i form av ettergivelse av gjeld. Det skulle være en «ettergivelse for Jehova», til ære for ham. Noen kommentatorer (som andre er uenige med) mener at gjeld ikke ble strøket, men at en hebraisk kreditor ikke skulle presse en landsmann til å betale en gjeld, siden jordbrukerne ikke ville ha noen inntekter i et slikt år. En långiver kunne imidlertid presse en utlending til å betale. (5Mo 15:1–3) Noen rabbinere mener at gjeld som var stiftet fordi en fattig bror trengte hjelp, ble strøket, mens det stilte seg annerledes med gjeld som noen hadde pådratt seg i forbindelse med forretninger. De hevder at Hillel i det første århundre e.v.t. innførte en ordning som gikk ut på at en långiver kunne gå til retten og sikre sitt tilgodehavende ved å avgi en bestemt erklæring. – *The Penta-teuch and Haftorahs*, redigert av J. Hertz, London 1972, s. 811, 812.

it-2 903 avsn. 5

Slave

Lover som regulerte forholdet mellom slave og herre. Blant israelittene hadde en hebraisk slave en annen status enn en slave som var en fremmed, en fastboende utlending eller en innvandrер. En slave som ikke var hebreer, forble sin herres eiendom og kunne gå i arv fra far til sønn (3Mo 25:44–46), mens en hebraisk slave skulle bli frigitt i det sjuende året han var slave, eller i jubelåret, hvis det kom først. En hebraisk slave skulle behandles som en leiekar i den tiden han tjente som slave. (2Mo 21:2; 3Mo 25:10; 5Mo 15:12) En hebreer som solgte seg som slave til en fastboende utlending, til en som tilhørte en fastboende utlendings slekt, eller til en innvandrер, kunne bli kjøpt fri når som helst, enten av seg selv eller av en som hadde rett til å kjøpe ham tilbake. Gjenkjøpsprisen ble beregnet i forhold til hvor mange år det var igjen til jubelåret eller til vedkommendes sjuende år som slave. (3Mo 25:47–52; 5Mo 15:12) Når en hebraisk slave ble frigitt, skulle hans herre gi ham en gave for å hjelpe ham til å få en god start i sin tilværelse som fri. (5Mo 15:13–15) Hvis en slave hadde kommet til sin herre sammen med en hustru, skulle hans hustru dra bort sammen med ham. Men hvis hans herre hadde gitt ham en hustru (etter alt å dømme en utenlandsk kvinne som ikke hadde rett til å bli frigitt i det sjuende året hun var slave), skulle hun og deres eventuelle barn fortsatt tilhøre slaveeieren. I et slikt tilfelle kunne den hebraiske slaven velge å fortsette å tilhøre sin herre. Hans øre skulle da gjennombores med en syl som et tegn på at han skulle fortsette å være slave til uavgrenset tid. – 2Mo 21:2–6; 5Mo 15:16, 17.

Åndelige perler

w06 1.4. 31

Spørsmål fra leserne

Hva kan vi lære av forbudet i 2. Mosebok 23:19: «Du skal ikke koke et kje i melken fra moren»?

Dette påbudet, som står tre ganger i Bibelen og var en del av Moseloven, kan hjelpe oss til å forstå Jehovas omtanke og mildhet og hans syn på hva som er passende. Det framhever også hans avsky for falsk tilbedelse. – 2. Mosebok 34:26; 5. Mosebok 14:21.

Å koke en geitekillling eller et annet dyr i morens melk ville også være i strid med naturens orden, som Jehova har opprettet. Jehova gav moren evnen til å frambringe melk, slik at hun kunne gi kjeet næring, som fikk det til å vokse. Det å koke kjeet i melken fra dets egen mor ville være, som en bibelkommentator sier, å vise «forakt for det forholdet Gud har opprettet og helliget mellom en forelder og avkommet».

Noen antyder at det å koke et kje i melken fra moren kan ha vært en hedensk seremoni som ble utført for å frambringe regn. Hvis det er tilfellet, kan det være at forbudet skulle beskytte israelittene mot de omkringliggende nasjonenes meningsløse og grusomme religiøse skikker. Moseloven forbød også uttrykkelig israelittene å vandre etter disse nasjonenes forskrifter. – 3. Mosebok 20:23.

Denne bestemte loven er også et uttrykk for Jehovas kjærlige omtanke. Loven inneholdt faktisk mange lignende forbud mot dyreplageri og påbud som skulle hindre at man gikk imot naturens orden. Loven inneholdt for eksempel påbud om at et dyr skulle være hos moren i minst sju dager før

det kunne ofres, at man ikke skulle slakte et dyr og dets avkom på samme dag, og at man ikke skulle ta både moren og eggene eller avkommet fra et reir. – 3. Mosebok 22: 27, 28; 5. Mosebok 22:6, 7.

Det er tydelig at Loven ikke bare inneholdt en forvirrende mengde påbud og forbud. En av fordelene ved Loven er at prinsippene i den hjelper oss til å få en opphøyd moralsk sans som virkelig gjenspeiler Jehovas vidunderlige egenskaper. – Salme 19:7–11.

19.–25. JULI

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 16–18

«Prinsipper når det gjelder å dømme rettferdig»

it-1 298 avsn. 4

Blindhet

Blindhet ble også brukt som symbol på justismord begått under påvirkning av bestikkelser, og Loven inneholder tallrike formaninger angående bestikkelser, gaver og fordommer, fordi alt dette kan forblinde en dommer og føre til at han ikke dømmer upartisk. «Bestikkelsen gjør klartseende blinde.» (2Mo 23:8) «Bestikkelsen gjør vises øyne blinde.» (5Mo 16:19) Uansett hvor rettsskaffen og innsiktsfull en dommer er, kan han, bevisst eller ubevisst, la seg påvirke av en gave fra noen som er part i saken. Guds lov omtaler også den forblindende virkning som sympatier og antipatier kan ha: «Du skal ikke behandle den ringe med partiskhet, og du skal ikke favorisere en person som er stor.» (3Mo 19:15) En dommer måtte heller ikke la føleri eller et ønske om å bli populær hos mengden få ham til å felle dom i rike personers disfavør bare fordi de var rike. – 2Mo 23:2, 3.

it-2 1044 avsn. 7

Tall

To. Tallet to forekommer ofte i juridisk sammenheng. Når to vitners utsagn stemmer overens, får vitnesbyrdet større vekt. Det skulle to eller tre vitner til for at et saksforhold skulle anses som fastslått. Dette prinsippet blir også fulgt i den kristne menighet. (5Mo 17:6; 19:15; Mt 18:16; 2Kt 13:1; 1Ti 5:19; He 10:28) Gud fulgte også dette prinsippet da han framstilte sin Sønn som menneskehetens Frelser. Jesus sa: «I deres egen Lov står det også skrevet: 'To menneskers vitnesbyrd er sant.' Jeg er én som vitner om meg selv, og Faderen, som har sendt meg, vitner om meg.» – Joh 8:17, 18.

it-2 617 avsn. 6

Prest

Det var først og fremst prestene som var betrodd den oppgave å forklare Guds lov, og de spilte en viktig rolle i Israels rettsvesen. De stod ikke bare til rådighet for dommerne i sine egne byer, men de assisterte også dommerne i særlig vanskelige saker som de lokale domstolene ikke kunne treffe avgjørelser i. (5Mo 17:8, 9) I forbindelse med et uoppklart drap skulle de sammen med byens eldste sørge for at den riktige framgangsmåten ble fulgt, slik at det ikke kom til å hvile blodskyld på byen. (5Mo 21:1, 2, 5) Hvis en skinnsyk ektemann anklaget sin kone for å ha begått ekteskapsbrudd i hemmelighet, skulle hun føres til helligdommen, hvor presten gjennomførte en seremoni. Under denne seremonien ble Jehova, som visste om kvinnen var skyldig eller uskyldig, bedt om å dømme i saken. (4Mo 5:11–31) I enhver sak skulle de dommene som prestene eller

de utnevnte dommerne avsa, respekteres; overlagt respektløshet eller ulydighet ble straffet med døden. – 4Mo 15:30; 5Mo 17:10–13.

Åndelige perler

it-2 1187

Utstøtelse, utelukkelse, eksklusjon

For at det skulle kunne bli felt en dødsdom under Moseloven, måtte det føres bevis i form av vitneutsagn fra minst to personer. (5Mo 19:15) Disse vitnene skulle være de første til å kaste stein på den skyldige under henrettelsen. (5Mo 17:7) Derved kunne de vise at de var nidkjære for Guds lov og for Israels menighets renhet. Ordningen bidrog utvilsomt også til å avskrekke folk fra å avlegge et falskt, skjodesløst eller forhas-tet vitnesbyrd.

26. JULI–1. AUGUST

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 19–21

«Et menneskeliv er verdifullt i Jehovas øyne»

w17.11 14 avsn. 4

Etterlign Jehovas rettferdighet og barmhjertighet

⁴ De seks tilfluktsbyene var lette å komme til. Jehova sa at israelittene skulle velge tre byer på hver side av Jordan-elven. Hvorfor? For at en som var på flukt, raskt og enkelt kunne komme seg til en av tilfluktsbyene. (4. Mos 35:11–14) Veiene til disse byene ble holdt i god stand. (5. Mos 19:3) Ifølge jødisk tradisjon var det satt opp skilt som viste veien til tilfluktsbyene. Siden det fantes slike byer rundt om i Israel, trengte

ikke en israelitt som hadde drept en annen ved et uhell, å flykte til et annet land, der han kunne bli fristet til å tilbe falske guder.

w17.11 15 avsn. 9

Etterlign Jehovas rettferdighet og barmhjertighet

⁹ En hovedgrunn til at det ble opprettet tilfluktsbyer, var at israelittene skulle unngå blodskyld. (5. Mos 19:10) Jehova setter livet høyt, og han hater «hender som utgyter uskyldig blod», det vil si de som tar livet av uskyldige. (Ordsp 6:16, 17) Som en rettferdig og hellig Gud kunne han ikke se gjennom fingrene med at noen drepte andre ved et uhell. En som gjorde det, ble riktig-nok vist barmhjertighet. Men først måtte han legge saken fram for de eldste. Hvis de kom til at dødsfallet hadde skjedd på grunn av et uhell, måtte han bli i tilfluktsbyen helt til øverstepresten døde. Det kunne bety at han måtte bli der resten av livet. Disse alvorlige konsekvensene understreket overfor alle israelittene at livet er hellig. For å gi ære til ham som er livets Kilde, måtte de gjøre alt de kunne for å unngå å sette sine medmenneskers liv i fare.

it-1 299

Blod

Et menneske hadde rett til å glede seg over det livet Gud hadde gitt det, og enhver som tok livet av et menneske, måtte stå til ansvar overfor Gud. Dette ble vist da Gud sa til morderen Kain: «Din brors blod roper til meg fra jorden.» (1Mo 4:10) Også en som hatet sin bror og dermed ønsket ham død, eller som baktalte ham eller avla falskt vitnesbyrd mot ham og dermed brakte livet hans i fare, førte skyld over seg selv i forbindelse med sin nestes blod. – 3Mo 19:16; 5Mo 19:18–21; 1Jo 3:15.

Åndelige perler

it-1 404 avsn. 1

Domstol, domsmyndighet

Den lokale domstolen hadde sete i byporten. (5Mo 16:18; 21:19; 22:15, 24; 25:7; Rut 4:1) Med «port» menes den åpne plassen innenfor porten. Det var her Loven ble opplest for folket og forordninger ble kunn-gjort. (Ne 8:1–3) Ved porten var det lett å skaffe vitner til sivile saker, for eksempel eiendomstransaksjoner, ettersom mange gikk inn og ut av porten i løpet av dagen. Enhver sak som ble behandlet i porten, ble dessuten fulgt med oppmerksomhet, noe som medvirket til at dommerne opptrådte forsiktig og rettferdig under saksgangen og når de avsa sin dom. I nærheten av porten var det øyensynlig ordnet med et sted hvor dommerne kunne sitte. (Job 29:7) Samuel reiste rundt til Betel, Gilgal og Mispa og «dømte Israel på alle disse stedene», foruten i Rama, hvor huset hans lå. – 1Sa 7:16, 17.

2.–8. AUGUST

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 22–23

«Hvordan Moseloven viser at Jehova har omtanke for dyrene»

it-1 347

Byrde, bør

Visse dyr ble mye brukt som lastedyr i bibelsk tid, og det ble sagt til israelittene at hvis de så et esel som tilhørte noen som hatet dem, ligge utmattet under sin bør, måtte de ikke gå fra det, men «ubetinget løsgjøre det». (2Mo 23:5) Den mengden av et materiale som et dyr kan bære, kalles en

last, for eksempel i uttrykket «et par muldyrs last». – 2Kg 5:17.

it-2 375 avsn. 4

5. Mosebok

Også dyrene skulle vises kjærlig hensyn. Israelittene skulle ikke ta en fugl som lå i et reir med unger eller egg, ettersom det var dens beskyttelsesinstinkt overfor avkommet som gjorde den til et lett bytte. Israelittene skulle la moren unnsnippe og bare ta ungene eller eggene. Moren kunne på den måten få anledning til å få flere kull. (5Mo 22:6, 7) En bonde måtte ikke pløye med et esel og en okse sammen, ettersom det ville bli for tungt for det svakeste dyret. (22:10) Man skulle heller ikke binde munnen til på en okse som tresket, for at den ikke skulle plagges av sult mens kornet var så nær den og den brukte sine krefter på å treske det. – 25:4.

w03 15.10. 32 avsn. 1–2

«Bli ikke spent i ulikt åk»

SOM du kan se på illustrasjonen, har ikke kamelen og oksen som drar plogen sammen, det særlig behagelig. Åket som forbinder dem – som er beregnet på to dyr som er omtrent like store og like sterke – gjør at begge dyrene lider. Fordi Gud hadde omtanke for trekkdyrenes ve og vel, sa han til israelittene: «Du skal ikke pløye med en okse og et esel sammen.» (5. Mosebok 22:10) Det samme prinsippet kan anvendes på en okse og en kamel.

Under normale forhold ville ikke en bonde påføre dyrene sine slike belastninger. Men hvis han ikke hadde to okser, kunne det være at han n. Det var tydeligvis det denne bonden fra 1800-tallet, som vi ser på illustrasjonen, valgte å gjøre. Fordi dyrene hadde

forskjellig størrelse og vekt, måtte det svakeste dyret kjempe for å holde tempoet, og det sterkeste dyret måtte bære en større byrde.

Åndelige perler

it-1 734

Gjeld, skyldner

En gjeld er noe en skylder en annen, en forpliktelse til å betale noe eller å yte en tjeneste. Når en israelitt i det gamle Israel pådrog seg gjeld, skyldtes det som regel at han var i økonomiske vanskeligheter. Det å måtte stifte gjeld ble betraktet som en ulykke fordi låntakeren i realiteten ble långiverens tjener. (Ord 22:7) Guds folk fikk derfor befaling om å være gavmilde og uselviske når de lånte ut til trengende landsmenn, og ikke prøve å tjene på andres motgang ved å kreve renter. (2Mo 22:25; 5Mo 15:7, 8; Sl 37:26; 112:5) Av fremmede kunne de imidlertid kreve renter. (5Mo 23:20) Jødiske kommentatorer mener at det sistnevnte gjaldt forretningslån, ikke lån til noen som var i nød. Fremmede oppholdt seg som regel bare midlertidig i Israel og drev ofte handel, og det var derfor rimelig å forlange renter av dem, især ettersom de også lånte ut til andre mot renter.

9.–15. AUGUST

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 24–26

«Hvordan Moseloven viser at Jehova har omtanke for kvinner»

it-2 120 avsn. 4

Kvinne

De militære lovene begunstiget både kvinner og menn, idet en nygift mann var fritatt

for militærtjeneste i ett år. Dette gav paret mulighet til å benytte seg av retten til å få et barn, som ville være til stor trøst for moren mens mannen var borte, og i enda høyere grad hvis han skulle dø i striden. – 5Mo 20:7; 24:5.

it-2 780 avsn. 1

Sanking

Det sier seg selv at denne fine ordningen for de fattige i landet tilskyndte folket til å ha en gavmild og uselvisk holdning og til å ha tillit til at Jehova ville velsigne dem, samtidig som den ikke oppmuntret til lat-skap. Den kaster lys over Davids uttalelse: «Jeg [har] ikke sett den rettferdige forlatt eller hans avkom lete etter brød.» (Sl 37:25) Ved å benytte seg av denne foranstaltningen i Loven kunne også de fattige ved å arbeide hardt unngå å sulte, og verken de eller deres barn ville måtte tigge om brød.

w11 1.3. 23

Visste du dette?

Hvis en mann blant israelittene i gammel tid døde uten å ha fått en sønn, forventet man at broren hans giftet seg med enken for å sette barn til verden som kunne føre den avdødes slektslinje videre. (1. Mosebok 38:8) Denne ordningen, som ble innlemmet i Moseloven, var kjent som svogerekteskap, eller leviratekteskap. (5. Mosebok 25:5, 6) Boas' handlemåte, som er omtalt i Ruts bok, viser at hvis den avdøde ikke hadde brødre som var i live, gikk denne plikten videre til andre mannlige slektninger i hans familie. – Rut 1:3, 4; 2:19, 20; 4:1–6.

Skikken med svogerekteskap ble fortsatt fulgt på Jesu tid. Det framgår av Markus 12:20–22, hvor det står at saddukeerne omtalte denne skikken. Den jødiske historie-

skriveren Flavius Josefus, som levde i det første århundre, sa at på grunn av denne skikken ble familienavnet bevart, og dessuten ble eiendom holdt innen familien, og enken ble tatt hånd om. På den tiden hadde ikke en gift kvinne arverett til sin manns eiendom. Men et barn som ble født som et resultat av et svogerekteskap, ville overta den avdøde mannens arvelodd.

Åndelige perler

it-2 877 avsn. 1

Skilsmisse

Skilsmisseattest. Det at Moselovens innrømmelse angående skilsmisse ble misbrukt i senere tidsperioder, gir ikke grunnlag for å trekke den konklusjon at ordningen i utgangspunktet gjorde det enkelt for en israelittisk mann å skille seg fra sin hustru. For å oppnå skilsmisse måtte en mann ta visse formelle skritt. Han måtte utferdige et dokument, «skrive ut en skilsmisseattest til henne», og han måtte «gi den i hennes hånd og sende henne bort fra sitt hus». (5Mo 24:1) Bibelen gir ikke flere detaljer angående denne juridiske framgangsmåten, men den omfattet trolig en samtale med menn som hadde spesiell bemyndigelse, og som kanskje først ville forsøke å få i stand en forsoning. Fordi det tok en viss tid å utferdige attesten og å gjøre skilsmissen juridisk gyldig, hadde mannen mulighet til å tenke igjennom sin beslutning. Det måtte foreligge en skilsmissegrunn, og når bestemmelsen ble overholdt på rette måte, ville den forhindre en forhastet oppløsning av et ekteskap. Hustruens rettigheter og interesser ble derved også ivaretatt. Bibelen sier ingenting om hva 'skilsmisseattesten' skulle inneholde.

16.–22. AUGUST

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 27–28

«Alle disse velsignelsene skal komme over deg»

w10 15.12. 19–20 avsn. 18

Store velsignelser fra en Konge som blir ledet av Guds ånd

¹⁸ Det å lytte innebærer å tenke alvorlig over det som står i Guds Ord og i den åndelige føden han skaffer til veie. (Matt 24:45) Det innebærer også å adlyde ham og hans Sønn. Jesus sa: «Ikke enhver som sier til meg: 'Herre, Herre', skal komme inn i himlenes rike, men den som *gjør min himmelske Fars vilje*.» (Matt 7:21) Og det at man lytter til Gud, betyr at man villig underordner seg den ordning han har truffet, nemlig den kristne menighet med de utnevnte eldste, som er «gaver i form av mennesker». – Ef 4:8.

w01 15.9. 10 avsn. 2

Vil Jehovas velsignelse nå deg?

² Det hebraiske ordet som i 5. Mosebok 28:2 er oversatt med «fortsetter å lytte», viser at det er snakk om en handling som varer. Jehovas folk må ikke bare høre på ham en gang iblant; de må lytte hele tiden. Det er bare da Jehovas velsignelser vil nå dem. Det hebraiske ordet som er oversatt med å «nå» og å «innhente» i forbindelse med Jehovas velsignelser og forbannelser, er et jaktuttrykk som vanligvis betyr nettopp «å innhente», «å ta igjen», «å nå igjen».

w10 15.9. 8 avsn. 4

Søk oppriktig Jehovas velsignelse

⁴ Hvilken holdning skulle israelittene ha til det å være lydige? Ifølge Guds lov ville det mishage ham hvis hans folk ikke tjente ham

«med fryd og hjertets glede». (Les 5. Mosebok 28:45–47.) Jehova har krav på mer enn mekanisk lydighet mot bestemte befalinger. Også dyr og demoner kan være lydige på den måten. (Mark 1:27; Jak 3:3) Sann og ekte lydighet mot Jehova er et uttrykk for kjærlighet. Den kjennetegnes av glede som skriver seg fra tillit til at hans bud ikke er byrdefulle, og at «han skal lønne dem som oppriktig søker ham». – Hebr 11:6; 1. Joh 5:3.

Åndelige perler

it-1 773

Grensemerke

Jehovas lov forbød det å flytte grensemerker. (5Mo 19:14; se også Ord 22:28.) Ja, den som flyttet «sin nestes grensemerke», skulle være forbannet. (5Mo 27:17) Ettersom jordeiere vanligvis levde av å dyrke jordstykket sitt, innebar det at man flyttet et grensemerke, at man tok noe av vedkommendes livsopphold fra ham. Dette var ensbetydende med tyveri, og det var slik det ble betraktet i gammel tid. (Job 24:2) Men det fantes mennesker som helt uten skrupler begikk slike overtredelser, og Judas fyrster på Hoseas tid ble sammenlignet med slike som flyttet grensemerker. – Ho 5:10.

23.–29. AUGUST

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 29–30

«Det er ikke for vanskelig å tjene Jehova»

w09 1.11. 31 avsn. 2

Jehova gir oss et valg

Er det vanskelig å vite hva Gud venter av oss, og så gjøre det? Moses sa: «Dette budet som jeg gir deg befaling om i dag,

er ikke for vanskelig for deg, og det er heller ikke langt borte.» (Vers 11) Jehova ber oss ikke gjøre noe som er umulig. Hans bud er rimelige, og det er mulig for oss å leve etter dem. Det er også mulig for oss å finne ut hva de går ut på. Vi er ikke nødt til å «stige opp til himlene» eller «dra over til den andre siden av havet» for å få vite hva Gud venter av oss. (Versene 12, 13) Bibelen forteller oss på en klar måte hvordan vi bør leve. – Mika 6:8.

w09 1.11. 31 avsn. 1

Jehova gir oss et valg

«JEG hadde ofte en panisk skrekk for at jeg ikke skulle klare å være trofast mot Jehova.» Det sa en kristen kvinne som følte at vonde ting hun hadde opplevd som barn, gjorde at hun var dømt til å mislykkes. Er det virkelig slik at vi mennesker er hjelpe-løse ofre for omstendighetene? Nei. Jehova Gud har gitt oss en fri vilje, en gave som gjør at vi kan treffe egne valg for hvordan vi vil leve. Jehova ønsker at vi skal treffe de rette valg, og hans Ord, Bibelen, forteller oss hvordan vi kan gjøre det. La oss se nærmere på noe som Moses sa, og som står i 5. Mosebok, kapittel 30.

w09 1.11. 31 avsn. 4

Jehova gir oss et valg

Spiller det noen rolle for Jehova hva vi velger? Selvfølgelig gjør det det! Gud sa gjennom Moses: «Du må velge livet.» (Vers 19) Men hvordan velger vi livet? Moses forklarte: «Ved å elske Jehova din Gud, ved å lytte til hans røst og ved å holde deg til ham.» (Vers 20) Hvis vi elsker Jehova, vil vi ønske å være lydige og høre på ham, og vi vil holde oss lojalt til ham, uansett hva som skjer. Ved å følge en slik kurs velger vi livet – vi velger det som er den beste måten å leve på nå, og har utsikter til å leve evig i

Guds kommende nye verden. – 2. Peter 3: 11–13; 1. Johannes 5:3.

Åndelige perler

it-2 1259 avsn. 6

Øre

Gjennom sine tjenere sa Jehova at de stivnakkete, ulydige israelittene hadde 'uomskårne ører'. (Jer 6:10; Apg 7:51) Det var som om deres ører var stoppet til med noe som hemmet hørselen. De var ikke åpnet av Jehova, som gir hørende og lydige ører til dem som søker ham, men som lar de ulydiges åndelige hørsel bli sløvet. (5Mo 29:4; Ro 11:8) Apostelen Paulus forutsa at det skulle komme en tid da noen som hevdet at de var kristne, skulle falle fra den sanne tro ettersom de ikke ønsket å høre sannheten fra Guds Ord, men å få sine ører «klødd» med ting som de syntes det var behagelig å lytte til, og derfor ville høre på falske lærere. (2Ti 4:3, 4; 1Ti 4:1) Bibelen sier også at det kan «ringe» for ørene på en hvis en hører oppsiktsvekkende nytt, særlig om ulykker som har inntruffet. – 1Sa 3:11; 2Kg 21:12; Jer 19:3.

30. AUGUST–5. SEPTEMBER

SKATTER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOK 31–32

«Lær av språkbildene i en inspirert sang»

w20.06 10 avsn. 8–9

«Jeg vil forkynne Jehovas navn»

⁸ Like før israelittene gikk inn i det lovte land, lærte Jehova Moses ordene i en sang. (5. Mos 31:19) Moses skulle så lære sangen videre til folket. (**Les 5. Mosebok 32:2, 3.**) Når vi tenker over versene 2 og 3, ser vi at

Jehova ikke ønsker at hans navn skal holdes skjult, som om det var altfor hellig til å bli uttalt. Han vil at alle skal kjenne navnet hans! Tenk for et privilegium det var for israelittene å høre Moses lære dem om Jehova og hans herlige navn! Det Moses lærte dem, hadde en nærende og styrkende virkning på dem, akkurat som lett regn har på det som gror. Hva kan vi gjøre for at vår undervisning skal ha en slik virkning?

⁹ Når vi forkynner fra dør til dør eller på offentlige steder, kan vi bruke Bibelen for å vise folk Guds personlige navn, Jehova. Vi kan tilby dem fin litteratur, vise dem flotte videoer og vise dem materiale på nettsiden vår som ærer Jehova. Når vi er på jobb, på skolen eller på reise, finner vi kanskje også muligheter til å snakke om vår kjære Far og hvordan han er. Når vi forteller andre om Jehovas kjærlige hensikt med menneskene og jorden, kan det være at vi gir dem et bilde av Jehova som er helt nytt for dem. Når vi gjør andre kjent med sannheten om vår kjærlige Far, er vi med på å hellige hans navn. Vi er med på å avsløre noen av de løgnene som folk kan ha hørt om Jehova, og som har svertet hans navn. Det vi lærer folk ut fra Bibelen, er den mest næringsrike og styrkende åndelige maten som finnes. – Jes 65:13, 14.

w09 1.5. 14 avsn. 4

Språkbilder i Bibelen – forstår du dem?

Bibelen sammenligner også Jehova med livløse ting. Han blir omtalt som «Israels Klippe», som en 'steil klippe' og som en «borg». (2. Samuelsbok 23:3; Salme 18:2; 5. Mosebok 32:4) Hva er likhetspunktet? Akkurat som en klippe står støtt og ikke lar seg rokke, kan Jehova Gud være en sikker tilflukt for deg.

w01 1.10. 9 avsn. 7

Etterlign Jehova når du oppdrar barna dine

⁷ Tenk over den kjærlighet Jehova viste israelittene. Moses brukte en fin sammenligning for å beskrive den kjærlighet Jehova viste den unge nasjonen Israel. Vi leser: «Som en ørn vekker sitt rede, svever over sine flygeferdige unger, brer ut sine vinger, tar dem, bærer dem på sine svingfjær, slik fortsatte Jehova alene å lede [Jakob].» (5. Mosebok 32:9, 11, 12) Når ørnemoren skal lære ungene sine å fly, 'vekker hun sitt rede' ved å slå med vingene for å få ungene til å lette. Når en unge omsider kaster seg ut av redet, som ofte ligger på en fjellskrent høyt oppe, 'svever hun over' den. Hvis det ser ut som om ungen kommer til å treffe bakken, stuper moren raskt under den og 'bærer den på sine svingfjær'. Jehova viste på lignende måte kjærlig omtanke for den nyfødte nasjonen Israel. Han gav folket Moseloven. (Salme 78:5–7) Så våket han omhyggelig over nasjonen, rede til å komme sitt folk til unnsetning når de kom opp i vanskeligheter.

Åndelige perler

w04 15.9. 27 avsn. 11

Viktige punkter fra 5. Mosebok

31:12. Barn bør sitte sammen med de voksne på menighetens møter og bestrebe seg på å lytte og lære.